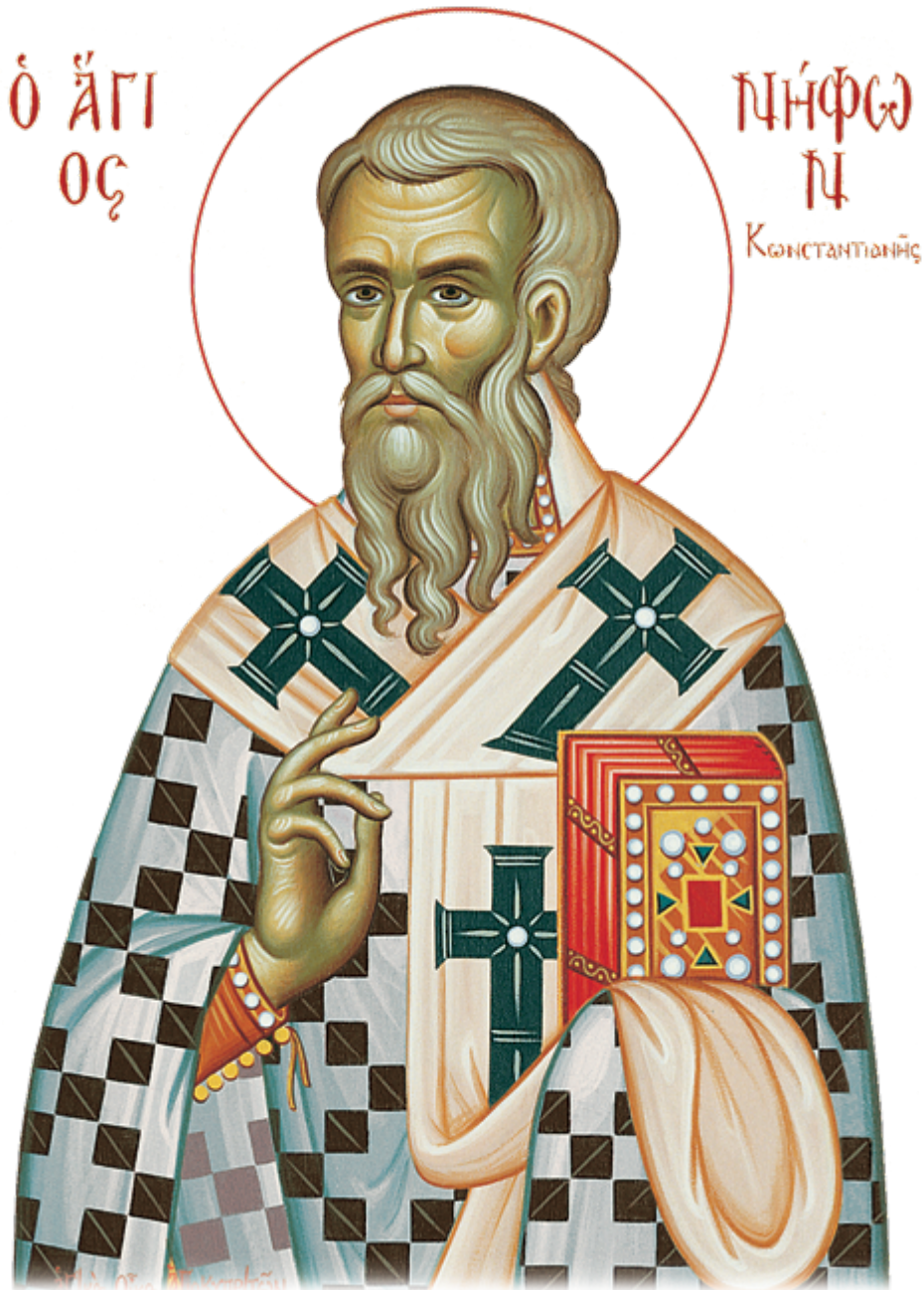

Πόλεμος με τη σάρκα. Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο βίος του Οσίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής της κατ' Αλεξάνδρειαν

Δεν έχασε καιρό ο πονηρός. Σε λίγες μέρες ρίχνεται πάλι στο Νήφωνα, φλογίζοντας κι ερεθίζοντάς τον τώρα με πορνικούς λογισμούς. Ο όσιος όμως,

καταλαβαίνοντας πως ήταν δαιμονικός πόλεμος μονολόγησε:

-Πάλι τα ίδια, ταλαίπωρε Νήφων! Απ' την αρχή πάλι!...

Κι από κείνη τη μέρα άρχισε να τρώει μονάχα ξερό ψωμί, εκτός απ' τα Σαββατοκύριακα. Έπειτα έτρωγε μόνο φρούτα ολόκληρη την εβδομάδα. Και μετά έτρωγε μέρα παρά μέρα. Κάποτε έμενε νηστικός μέχρι και μία εβδομάδα, χωρίς να πίνει ούτε νερό. Μ' αυτόν τον τρόπο δάμαζε σκληρά και ταπεινώνε τη σάρκα του.

Συνήθιζε μάλιστα να λέει:

-Ας υποθέσουμε, πως ένας άνθρωπος νηστεύει σαράντα μέρες. Ένας άλλος πάλι τρώει κανονικά όλη την εβδομάδα, δεν πίνει όμως καθόλου νερό. Ε, λοιπόν, ο δεύτερος κάνει σκληρότερη άσκηση από τον πρώτο. Γιατί, όποιος τρώει χωρίς να πίνει νερό, βασανίζεται φοβερά. Καμίνι ανάβει στα σπλάχνα του! Όποιος όμως νηστεύει και το ψωμί και το νερό, έχει αγώνα ευκολότερο. Γι' αυτό και δεν μπορεί να συγκριθεί με τον πρώτο.

Πότε-πότε, παρόλο που καιγόταν ο μακάριος από τη δίψα, ήθελε να περιγελάσει το διάβολο. Έβαζε τότε νερό στο ποτήρι του κι έλεγε:

-Ω, τι ωραίο και δροσερό νερό θα πιούμε, ψυχή μου! Μα μόλις που άγγιζε με τη γλώσσα του το ποτήρι, κι ευθύς έχυνε το νερό στη γη!

Ο πονηρός διάβολος, σαστισμένος από την εφευρετική αγωνιστικότητα του οσίου, απομακρυνόταν γρυλίζοντας.-Αχ, Νήφων! Όλες μου τις δυνάμεις τις τσάκισε η χάρη του Σταυρωμένου, και τα τεχνάσματά μου τ' αχρήστεψε η θεϊκή δύναμη, που 'χεις μέσα σου!

Μ' όλες τις ήττες του, δεν το έβαλε κάτω ο παγκάκιστος. Οπλίστηκε πάλι με τους σαρκικούς πειρασμούς και όρμησε στο άγιο την ώρα που κοιμόταν. Τον ερέθισε μέσα στον ύπνο του και τον έκανε να δει στ' όνειρό του πως αμάρτησε μ' ένα παιδί!

Εκείνος ξύπνησε και πετάχτηκε όρθιος. Καταλαβαίνοντας αμέσως πως ήταν πειρασμός, βάζει φωνή:

-Αλίμονο στον υπναρά το Νήφωνα! Τι να κάνουμε τώρα; Τίποτ' άλλο από το «ιατρέ, θεράπευσον σεαυτόν»¹⁰.

Ζύγιασε με το νου του το βάρος της αμαρτίας, που διέπραξε τάχα στ' όνειρό του, κι έβγαλε την απόφαση:

-Θα δοκιμάσεις τώρα δα, αντί για ηδονή, πικρή οδύνη!

Πιάνει στη στιγμή ένα κοντό ξύλο κι αρχίζει να χτυπάει άγρια τα πόδια του. Τα χτύπησε τόσο, που για καιρό μετά ήταν μελανιασμένα.

Όταν απόκαμε πια να δέρνεται, στράφηκε στο Θεό. Προσευχόταν με στεναγμούς κι έλεγε:

-Ελέησέ με, Κύριε,
που αμάρτησα βαριά.
Συγχώρεσέ με, τον άσωτο,
τον αισχρό, τον μολυσμένο,

και οδήγησέ με στο δρόμο των εντολών Σου,
που τόσο πόθησα¹¹.

Ωστόσο συνέχισε να παλεύει πολύ σκληρά με το πνεύμα της πορνείας, που δεν υποχωρούσε. Αναγκάστηκε κάποτε να χτυπάει το σώμα του και με πέτρες! Με τόση
μανία πολεμούσε τους γαργαλισμούς της ακολασίας.

Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια έδωσε φοβερές μάχες με τη σάρκα. Ύστερα πια ο
Θεός τον λύτρωσε απ' αυτή τη δοκιμασία, παύοντας τον πόλεμο. Και να πως:
Κοιμόταν κάποτε, και του φάνηκε πως βρέθηκε σ' ένα μεγάλο κάμπο. Κι ήτανε,
λέει, τ' απόκρυφα μέρη του γεμάτα βρωμερές ακαθαρσίες που τον βάραιναν πολύ.
Επιπλέον η αφόρητη δυσοσμία τους ανέβαινε ως το πρόσωπό του και τον αηδίαζε.
Δεν ήξερε όμως τι να κάνει.

Εκεί που στεκόταν αμήχανος, τον πλησιάζει ξαφνικά ένας λευκοντυμένος και του
λέει:

-Έλα μαζί μου.

Ο Νήφων τον ακολούθησε, συγκρατώντας με το ένα χέρι το βρωμερό φορτίο -τόσο
ήταν το βάρος του.

Στάθηκε μπροστά σ' ένα λάκκο γεμάτο βούρκο. Στράφηκε τότε ο άγγελος και λέει
στο Νήφωνα:

-Άδειασε εδώ μέσα ο,τι έχεις στ' απόκρυφά σου.

Το έκανε, κι αμέσως ξαλάφρωσε. Το βρωμερό βάρος έφυγε από πάνω του, μα
ταυτόχρονα ένιωσε σα να ξεριζώθηκαν μαζί και τ' απόκρυφα μέλη του και να
'πεσαν κι αυτά μέσα στο λάκκο. Απ' το φρικτό πόνο ξύπνησε. Στο μεταξύ ο
λευκοντυμένος του είπε:

-Ειρήνευε, εξαίσιε Νήφων!

Κι έγινε άφαντος.

Τότε μόλις συνειδητοποίησε ο μακάριος πως τον επισκέφθηκε άγγελος Κυρίου, και
δόξασε τον Πανάγαθο.

Από το γεγονός αυτό και στο εξής, καθώς ομολογούσε ο ίδιος, δεν είχε πια καμιά
εξουσία επάνω του το πνεύμα της πορνείας. Μα κι όταν τον πολεμούσε, πάντα
έβγαινε δυνατότερος απ' αυτό λέγοντάς του:

-Έννοια σου, πονηρέ, και ξέρω σε τι με σπρώχνεις. Να ποθήσω γυναίκα και ν'
αμαρτήσω μαζί της. Όμως τι είν' η γυναίκα; Σάρκα, που φοράει ρούχα. Σάρκα που
καταλήγει στον τάφο, όπου σαπίζει και βρωμίζει. Κι η σάρκα αυτή τι έχει! Αίμα
και λίπη και νεύρα. Και παράμεσα είν' η κοιλιά, γεμάτη δυσοσμία κόπρανα... Ποιά
ηδονή να βρει κανείς σ' αυτά; Αδιάντροπε σκύλε! Κοπροφάγε! Τέτοια με βάζεις να
ποθήσω; Μα όλα τούτα είναι φθορά κι ανυπόφορη δυσωδία. Πως μπορώ λοιπόν να
τα γευθώ; Χάσου από μπροστά μου, ακάθατο πνεύμα!

Τα έχανε ο διάβολος με την εξυπνάδα του και μαζευόταν από φόβο. Κι όταν ο
Νύφων τον έβλεπε να φεύγει ντροπιασμένος, στεκόταν και τον παρατηρούσε

κοροϊδευτικά, χλευάζοντας την αδυναμία του. Μολαταύτα, ο πονηρός δεν άφησε ήσυχο τον άγιο. Πάλι και πάλι ριχνόταν εναντίον του, με νέες κάθε φορά επινοήσεις και επιβουλές.

Μια μέρα, εκεί που καθόταν αμέριμνος αλλά και άγρυπνος, στράφηκε και ρώτησε το Θεό:

-Κύριε, έφυγε τάχα ολότελα από κοντά μου ο διάβολος;

Μα πριν αποσώσει καλά-καλά το λόγο του, βλέπει λίγο μακρύτερα απ' το κελλί του, πάνω σε κάτι ακαθαρσίες, ξαπλωμένο ένα μαύρο σκύλο.

"Λες να 'ναι δαίμονας αυτός ο σκύλος;" Συλλογίστηκε, ενώ τον έδειχνε μηχανικά με το δάκτυλό του.

Εκείνος τότε πετάχτηκε πάνω και χύμηξε στον όσιο, θέλοντας, θαρρείς, να τον ξεσκίσει. Μα σαν έφτασε κοντά του, στάθηκε.

-Εμένα θέλεις; τον ρώτησε μ' ανθρώπινη λαλιά. Να, λοιπόν, ήρθα!

Ο άγιος όμως τον έκανε άφαντο μ' ένα του φύσημα.

Άλλοτε πάλι, καθώς κοιμόταν καθισμένος σ' ένα στασίδι της εκκλησίας, έρχεται ο διάβολος, ανεβαίνει στα πόδια του κι αρχίζει να τον τραντάζει.

Έκείνος ξύπνησε αμέσως και δοκίμασε να σηκωθεί, μα δεν μπορούσε. Λες κι ήταν δεμένος. Κατάλαβε. Ο πονηρός είχε κάνει πάλι το "θαύμα" του! Τον έφτυσε κατάμουτρα και τον επιτίμησε:

-Ω αδιόρθωτε εχθρέ του Θεού! Τόσα έπαθες από τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, κι ακόμα μυαλό δεν έβαλες;

Τότε κατόρθωσε να κουνήσει λίγο το δεξί του πόδι. Το σήκωσε με κόπο και, δίνοντας τάχα μια κλωτσιά στο σατανά, του είπε:

-Ο Θεός, πονηρέ, να σ' αφανίσει εντελώς! Όσο για μένα, δεν φοβάμαι τις αισχρές επιβουλές σου.

Αμέσως σηκώθηκε και προσευχήθηκε:

-Κύριε ο Θεός μου,

Εσύ, που σοφά όλα τ' αριθμησες,

Εσύ, που με την άπειρή Σου δύναμη

ξεδίπλωσες τον ουρανό και κατασκεύασες τη γη,

Εσύ, που κρατάς όλη την κτίση μες στη χούφτα Σου,

δώσε μου εξουσία κατά των πονηρών πνευμάτων,

για ν' αξιωθώ να τα συντρίψω

δυναμωμένος από τ' Άγιο Σου Πνεύμα.

Με σηκωμένα τα χέρια του στον ουρανό ο δούλος του Θεού, συνέχισε να προσεύχεται για ώρα....

Ένας Ασκητής Επίσκοπος

Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

(σελ.43-48)

Ιερά Μονή Παρακλήτου

Ωρωπος Αττικής 2004

Αναβάσεις

Οκτωβρίου 2013

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=17246>